

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 21 marca 2023 r.

Pozycja 52

POSTANOWIENIE

z dnia 1 lutego 2023 r.

Sygn. akt Ts 14/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych – przewodniczący

Julia Przyłębska – sprawozdawca

Rafał Wojciechowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej O.D.,

po s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 24 stycznia 2019 r. (data nadania) O.D. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z urzędu, wystąpił o stwierdzenie, że § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 pkt 1-5, § 6 ust. 3 pkt 1, § 12 ust. 1 pkt 1, § 16 ust. 1, § 14 ust. 1 pkt 1 i 2, § 17 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 3 pkt 1, § 25 ust. 1 i 2 załącznika do uchwały Nr VI/55/11 Sejmiku Województwa Lubelskiego z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie zasad, trybu przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych i nagród Województwa Lubelskiego za osiągnięte wyniki sportowe oraz wyróżnień dla osób wyróżniających się osiągnięciami w działalności sportowej (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 38, poz. 862) oraz art. 31 ust. 3 i art. 35 ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127 poz. 857, ze zm.), są niezgodne z art. 31 ust. 1 i 3 w związku z art. 47, art. 65 ust. 1, art. 73 i art. 68 ust. 5; art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, art. 7 i art. 73; art. 68 ust. 5 w związku z art. 1, art. 8 i art. 37 ust. 1; art. 7 w związku z art. 94; art. 63 w związku z art. 2, art. 7, art. 30, art. 37 ust. 1 i art. 171 ust. 1 i 2 oraz art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 58 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarżący twierdzi, że zaskarżone przez niego przepisy naruszają: „wolność wyboru, wolność uprawiania sportu jako części kultury fizycznej, a tym samym ogólnie rozumiane i gwarantowane Konstytucją (...) wolność korzystania z dóbr kultury” (art. 31 ust. 1 i 3 w związku z art. 47, art. 58 ust. 1, art. 65 ust. 1, art. 73 i art. 68 ust. 5 Konstytucji); „prawo do życia wolnego od dyskryminacji” (art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, art. 7 i art. 73 Konstytucji); „prawo do równego traktowania” (art. 68 ust. 5 w związku z art. 1, art. 8 i art. 37 ust. 1

Konstytucji); „prawo do praworządności” (art. 7 w związku z art. 94 Konstytucji); „prawo do składania petycji, wniosków i skarg” (art. 63 w związku z art. 2, art. 7, art. 30, art. 37 ust. 1 i art. 171 ust. 1 i 2 Konstytucji), a także „wolność od dyskryminacji” (art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 58 Konstytucji).

Postanowieniem z 4 czerwca 2020 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 15 czerwca 2020 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu stwierdzając, że wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 czerwca 2018 r. (sygn. akt [...]; dalej: wyrok NSA), nie jest orzeczeniem, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji, ponieważ nie ma charakteru indywidualnego rozstrzygnięcia odnoszącego się bezpośrednio do sfery praw lub wolności skarżącego. Dodatkowo Trybunał zwrócił uwagę na to, że zakwestionowane przez skarżącego przepisy nie były normatywną podstawą tego orzeczenia. Trybunał zauważył, że o prawach skarżącego rozstrzyga decyzja Marszałka Województwa Lubelskiego z 13 maja 2011 r. (nr [...]), utrzymana w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie z 15 lipca 2011 r. (nr [...]). Skarżący nie wniósł skargi na powyższe decyzje administracyjne, nie wyczerpał więc drogi prawnej, o której mowa w art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

W zażaleniu z 22 czerwca 2020 r. (data nadania) na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, skarżący zakwestionował to postanowienie w całości. Zarzucił Trybunałowi naruszenie art. 79 ust. 1 Konstytucji przez błędne uznanie, że w sprawie, w związku z którą wniósł skargę, nie zostało wydane ostateczne orzeczenie. Zarzucił także naruszenie art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK przez błędne uznanie, że skarga nie spełnia warunku wyczerpania drogi prawnej. Według skarżącego orzeczeniem, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji jest wyrok NSA, ponieważ został on wydany po wyczerpaniu drogi prawnej. Jak zauważył, „[d]ołączone do skargi orzeczenia na decyzje administracyjne zostały wydane w ramach skargi na akt prawa miejscowego i w tym zakresie została wyczerpana droga prawna, o której mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydany postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstawy odmowy nadania skardze dalszego biegu.

W złożonym środku odwoławczym skarżący nie uwzględnił argumentów przedstawionych przez Trybunał w uzasadnieniu postanowienia o odmowie przekazania skargi do merytorycznego rozpoznania. W szczególności nie wziął pod uwagę tego, że wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, z którym skarżący łączy naruszenie swych praw, został wydany po rozpoznaniu skargi na akt prawa miejscowego, a nie decyzji administracyjnej. W związku z tym orzeczenie to po pierwsze, nie rozstrzyga w ogóle o prawach lub wolnościach skarżącego, jak również nie nakłada na niego żadnych obowiązków, które godziłyby w przysługujące mu prawa lub wolności. Po drugie, nie zostało wydane na podstawie zakwestiono-

wanych w skardze przepisów uchwały, gdyż przepisy tego aktu normatywnego były przedmiotem oceny Naczelnego Sądu Administracyjnego, a nie podstawą jego orzekania.

Skarżący wydaje się także nie dostrzegać, że o prawach, których naruszenie podnosi w skardze, ostatecznie rozstrzyga decyzja Marszałka Województwa Lubelskiego z 13 maja 2011 r. (nr [...]) utrzymana w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie (nr [...]). Powyższe akty administracyjne odmawiają przyznania skarżącemu stypendium sportowego, a więc wydane zostały na podstawie przepisów zakwestionowanej w skardze uchwały. Skoro jednak skarżący nie poddał kontroli sądów administracyjnych legalności tych decyzji, to Trybunał prawidłowo uznał, że nie wyczerpał on drogi prawnej, o której mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.